

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.5/2021/17. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2021. május 13. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2020. november 30. napján kihirdetett 17.B.132/2020/14. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során 10.108 (tízezer-száznyolc) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s

[1] A Tatabányai Törvényszék a 2020. november 30. napján megtartott nyilvános előkészítő ülésen meghozott, 17.B.132/2020/14. számú ítéletével *Terhelt1* vádlott bűnösségét kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés) állapította meg, ezért őt 6 év 10 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre, mellékbüntetésként 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, a vádlottal szemben 1.212.500 Ft erejéig vagyonekobzás elrendeléséről, továbbá kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére is.

[2] A törvényszék fenti ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott szabadságvesztés-büntetés súlyosítása végett, míg a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.3/2021/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést helyes indokainál fogva fenntartva a védelmi oldalról bejelentett jogorvoslati kérelmeket alaptalannak ítélte, egyúttal rámutatva arra, hogy az elsőfokú eljárásban a Be. 607.§ (1) és 608.§ (1) bekezdés szerinti eljárási szabálysértésre nem került sor, továbbá a másodfokú felülbírálat a Be. 590.§ (3) bekezdésében foglaltak alapján korlátozott, a törvényszéknek a vádlott büntetőjogi felelősségére vont következtetését helytállónak, a vádlott terhére rótt bűncselekmény jogi minősítését törvényesnek tartotta.

Az ügyészi álláspont szerint az első fokon eljáró bíróság helyesen ismerte fel a büntetékiszabás során irányadó körülményeket, azokat azonban nem a nyomatékuknak megfelelően értékelte. A kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény elbírálása során a súlyosító és enyhítő körülmények közel azonos nyomatékval vannak jelen, ezért a fellebbviteli főügyészség a különös részi minimumhoz közelítő szabadságvesztést súlytalannak ítélte.

Fentiekre tekintettel indítványozta, hogy a törvényszék fellebbezésekkel támadott ítéletét az ítéltábla tanácsülés keretében eljárva a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg, a

terhelten szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[4] A terhelt védője jogorvoslati kérelmének írásbeli indokolásában a kizárólag a büntetéskiszabás tekintetében bejelentett fellebbezését fenntartotta, megítélése szerint a törvényszék a büntetés kiszabása során nem vette figyelembe a terhelt teljeskörű megbánását, fiatal életkorát, illetőleg a bűnözői attitűd teljes hiányát. Miután utóbbi körülmények nem kerültek a bíróság mérlegelési körébe, a védői álláspont szerint jelentős enyhítésre nyílik lehetőség. Mindezek alapján indítványozta az elsőfokú ítélet akként történő megváltoztatását, hogy a terhelt esetében a kiszabott szabadságvesztés mértékét az ítéltábla a törvényi minimumban állapítsa meg, illetőleg a Btk. 35.§ (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával eggyel enyhébb, azaz börtön végrehajtási fokozatban határozza meg a kiszabott szabadságvesztést.

[5] Fellebbezésének írásbeli indokolásaiban a terhelt az elsőfokú ítéletet kissé súlyosnak tartotta, és elsősorban a komoly betegségekkel küszködő nagymamájával kapcsolatos folyamatos felügyeleti és ellátási kötelezettségére, büntetlen előéletére, a bűnözői életmód hiányára, a cselekménye miatti mély megbánásra, a szabadságvesztés végrehajtása során a börtönben végzett munkájára, kompetenciafejlesztő programokon való részvételére, a drogprevenciós eljárásban való közreműködésére figyelemmel kérte az első fokon kiszabott szabadságvesztése mérséklését.

Indítványozta azt is, hogy a büntetés végrehajtási fokozatát a másodfokú bíróság börtönben állapítsa meg, arra is figyelemmel, hogy túlzottan sok időt töltött a legszigorúbb kényszerintézkedés hatálya alatt.

A nyilvános ülésen előadott perbeszédekben a fellebbviteli főügyészség és a védelem képviselője fenntartották az ügyészi átiratban, illetőleg az írásbeli beadványaikban foglaltakat.

[6] A másodfokú bíróság a vád, illetőleg a védelem és a vádlott által az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett jogorvoslati kérelmekre figyelemmel a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet – a Be. 580.§ (2) bekezdésére és az 583.§ (3) bekezdés a/ pontjára tekintettel – a Be. 590.§ (3) és (5) bekezdései alkalmazásával – nyilvános ülés keretében eljárva – felülbírált. A másodfokú bíróság a korlátozott felülbírálat során az ügyészi, terhelti és védői fellebbezéseket nem találta megalapozottnak.

E körben a másodfokú bíróság az ítéletnek a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetőleg részeit bírálta felül, ezen túlmenően a támadott határozat fellebbezéssel nem érintett részére nézve is felülbírált az elsőfokú bírósági eljárást, a Be. 607.§ (1) bekezdésében, továbbá a 608.§ (1) bekezdésében foglaltakkal összefüggésben az eljárási szabályok megtartását, a bűncselekmények minősítésére vonatkozó, továbbá a jogkövetkezmény alkalmazásával kapcsolatos rendelkezéseket.

A megalapozottságában a fellebbviteli eljárásban nem vizsgálható ítéleti tényállást a törvényszék a váddal egyezően állapította meg, a terhelt felmentésére vagy vele szemben az eljárás megszüntetésére nem volt ok, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezés sem volt felülbírálható, a cselekmény jogi minősítése pedig a büntető anyagi jog szabályainak megfelelő.

A felülbírálat során megállapítható volt az is, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, ennek során a Be. 607.§ (1) bekezdésében és 608.§ (1) bekezdésében meghatározott, a hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási hibát nem vétett, okszerűen foglalt állást a terhelt büntetőjogi felelőssége tárgyában, és az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette a vádlott terhére rótt bűncselekményt. Az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is.

[7] A büntetés kiszabása körében irányadó releváns körülmények felülvizsgálata során az ítéltábla nem osztotta a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezésben foglaltakat, illetőleg az ezzel kapcsolatos főügyészégi álláspontot, ugyanakkor nem értett egyet a terhelti, illetőleg védelmi fellebbezésben foglaltakkal sem. E körben megállapítható, hogy az első fokon eljáró törvényszék mindenben helytállóan ismerte fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, és azokat az adott körülmények közepette a nyomatékuknak megfelelően értékelte. Az iratokból megállapíthatóan a védelem által a fellebbezésében kifogásolt fiatal elkövetési kor a vádlott vonatkozásában nem állapítható meg, a terhére rótt bűncselekmény elkövetési időszakára vonatkoztatva nevezett fiatal felnőttnek nem tekinthető, önmagában a cselekmények elkövetésének beismerése és az ezzel kapcsolatos megbánó magatartás számottevő enyhítő körülmény, ennek enyhítő nyomatékát azonban a tettenérés ténye nyilvánvalóan mérsékli.

Kétségtelen, hogy a vádlott terhére kiemelkedő tárgyi súlyú, akár életfogytig terjedő szabadságvesztéssel is büntethető bűncselekmények megvalósítását róta a hatóság, a fennforgó enyhítő körülményeknek azonban – az ügyészi állásponttal szemben – összességében számottevően jelentősebb a nyomaték a súlyosító tényezőknél, ebből is következően a speciál prevenció követelményrendszerét szem előtt tartva az elsőfokú bíróság helyénvaló módon tulajdonított fokozottabb jelentőséget a büntetés kiszabásánál a terhelti beismerésnek, a hatóságokkal történt érdemi közreműködésnek, a kábítószerhasználatot kezelő szolgáltatásokban, kompetenciafejlesztő programokban és önkéntes munkavállalásban történt részvételének.

Utóbbiakra figyelemmel a másodfokon eljáró bíróság a törvényszék által kiszabott büntetési tartamot összességében, valamennyi bűnösségi és bünteteskiszabási tényező egymásra hatásában is történt értékelése alapján a bünteteskiszabási elveknek megfelelő szankciónak találta, olyan joghátránynak, amely a közügyektől eltiltás tartamával és terhelttel szemben alkalmazott vagyonek Kobzással együttesen már alkalmas a vádlottal szemben a büntetési célok elérésére.

[8] Figyelemmel arra, hogy a másodfokon eljáró bíróság az ügyészi, illetőleg a védelmi fellebbezéseket nem találta kellően megalapozottnak, s egyébiránt az ítéletet nem kellett sem hatályon kívül helyezni, sem pedig megváltoztatni, a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján a törvényszék fellebbezésekkel támadott határozatát helyes indokainál fogva helybenhagyta. Az ítéltábla a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdései alkalmazásával a kiszabott szabadságvesztés-büntetés tartamába beszámítani rendelte az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú határozat kihirdetésének napjáig a terhelt által letartóztatásban töltött időt, egyúttal a Be. 613.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség mértéke és viselése tárgyában is.

Győr, 2021. május 13.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

Dr.Németh Balázs sk.
előadó bíró

Dr.Vajda Edit sk.
bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2020. november 30. napján kelt 17.B.132/2020/14. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2021. május 13.

Dr.Zólyomi Csilla sk.

a tanács elnöke